

хаше ржце бързо, като крилата на застанала въ въздуха птичка, и непрекъснато се потъше. Острият и жален глас звънеше въ ушитѣ и пронизваше сърдцата на отчаянитѣ родители. Обезумѣли отъ страхъ, тѣ се гледаха безпомощно. Губѣха се въ догадки какво може да бжде това и правѣха всичко възможно да го залъжатъ и облекчатъ.

Когато, презъ нощта лѣкарътъ постави инжекция съ физиологически разтворъ, и детето дори не простена отъ убождането на иглата, парализирано вече до кръста, тѣ не можаха да се въздържатъ повече и се разплакаха лудо единъ до другъ.

Съ неотронени сълзи на очи, вперени съ безумна болка въ малкото, тѣ останаха до него, като охкаха и се оплакваха единъ на други, хванали въ топлитѣ си ржце, малкитѣ, изтиващи ржчички.

Въ полунощъ, когато малкиятъ, почти изстиналъ, издъхваше последнитѣ шепи въздухъ съ остъръ хрипъ, внезапно може би отъ силното затопляне, всички мебели въ стаята и най-вече огромнитѣ черни долапи почнаха да пукатъ непрекъснато, като пронизваха съ непобедимъ ужасъ разстроениитѣ, обезумѣли отъ отчаяние, родители. И така, подъ страшния, глухъ пукотъ на мебелитѣ, малкиятъ съ вперени очички въ тавана въздъхна за последенъ пжтъ и остана изведнажъ нѣмъ и неподвиженъ завинаги.

Безутѣшни, майката и бащата, като трагични кукли, почнаха да се тръшкатъ изъ стаята, взеха да се прегръщатъ единъ други и всѣки мигъ отново се връщаха при малкото още топло тѣлце и го покриваха съ дълги, горчиви, безумно мжчителни цѣлувки.

IV

Когато първиятъ ужасъ отъ нещастieto съ